

Sõna

Issanda Vaim täidab maailma. Trk 1:7

Mõte

Saalomoni Tarkuseraamat kõneleb meile vanadest tõdedest, mis aga igal ajal kehtivad. Sest eks ole nii, et õiglust, tõearmastust ja ausust on ikka ja alati suureks elutarkuseks tunnistanud. Kuid kõige selle juures on jumalakartlikkus see, mida Tarkuseraamat eriliselt alla kriipsutab. Ja siit edasi mõeldes küsime veel, kust see kõik tuleb? Mis on see, mis selliseid põhjanevaid eluväärtusi loob; mis tekitab austust Jumala vastu ja üldse elu aluseks on? „Jumala Vaim täidab maailma!“ Tema on Eluandja, elu Pühitseja ning Lohutaja. Olgu siin maailmas kuidas tahes: Issanda Vaim on ikka esmane ja põhiline. Sest Tema täidab maailma!

Palve

Issand, Sinu Vaim täidab tõesti kogu maailma. Anna meile taipamist igaks hetkeks, kuidas Ta ka meie juures viibida tahab, meid kinnitades ja pühitsedes.
Aamen

Hoida Looja loodut tähendab Teda armastada.

Mai ja juuni on sellel aastal kuulutatud elurikkuse hoidmise kuuks. Kui tähtis see igapäevaseks isiklikult on - see on muidugi individuaalne ja sõltub inimese keskkonnateadlikusest. Siiski kutsub Looja meid jätkuvalt hoidma ja armastama kogu loodut.

Pühakirja esimestest peatükkidest võime lugeda, kuidas Jumal rajas Eedeni aia ja käskis inimesel seda harida. See käsk on sama oluline meile tänapäevalgi. Kõik Jumala loodu kõneleb tema piiritust armastusest meie vastu. Paraku ei ole paljud meist selle loodu vastu alati nii õelda heaperemehelikud. Meil kas puuduvad teadmised või oleme me sageli liialt hoolimatud või siis hõivatud kiire elutempoga. Ometi kutsub Jumal meid üles märkama seda, mis toimub looduses ja meie ümber. Elurikkus on toimiva elukeskonna aluseks. Mida see tähendab? Kõik me teame, et inimese elu siin maailmas on üürrike, kuid keskkonnakaitsele peaks meist igapäevaseks mõtlema. Hiljutine koroonaviirusepuhang oli selge märk meile kõigile, et sarnaselt jätkates võib elukeskkond totaalselt muutuda. Kõik me vajame eluks puhast õhku, toitu ja vett. Siiski võib mõnikord jääda mulje, et keskkonna ja loodusvarud on piiramatud. Tegelikult see nii aga ei ole. Et elurikkus säiliks ja püsiks tuleb meil igapäevaselt end harida.

Kevad on istutamise ja kasvatamise aeg, kuid ka õite puhkemise aeg. Elurikkus peitub kõiges, mida Looja on oma suures armastuses meile kasutada andnud. Olgem siis kõik neil suvekuudel pisutki heaperemehelikumad ja õppigem märkama, mis looduses toimub.

Head suve algust!

Elulätte toimetis.

Suvine leerikursus

algab 1. juulil kl 19.

Täpsem info: koguduse õpetaja Meelis-Lauri Erikson tel 53458594 või kadrina@eelk.ee

Surnuaiapäeva

Kadrina kalmistul toimub

9. augustil kl 11

Hulja kalmistul

20. augustil kl 11

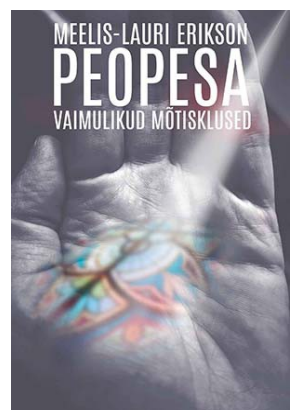
Koguduse õpetaja
vaimulike
mõtiskluste
kogumiku

Peopesa

esitlus toimub

16. juunil kl 17

Kadrina kirikus

PIIBLIVÕTI

Harilik iisop ehk Vahemere iisopipõõsas

Piiblis on iisop ehk Vahemere iisopipõõsas üsna tuntud taim. Kui Jeesus ristil suri, torkas üks sõduritest äädikaga immutatud käsna iisopikepi otsa ja andis sellega kannatavale surijale juua, (Joh. 19:29). Mis taimega aga tegelikult tegemist, sellest alljärgnevalt juttu tulebki.

Vahemeremaades, Süüria ja Palestiina aladel kasvav harilik iisop võib kasvada 60-70 cm pikkuseks. Taim kuulub huulõieliste sugukonda ja selle sinakasrohelised kitsad lehed ning lillakad õied on väga õlirikkad. Iisopist saadav eeterlik õli on antiseptilise ja haavu parndava toimega. Taime ürdist valmistatud tee on seedimist soodustav ja organismi puhastav, kuid väga tugevatoimeline.

Kahe kuni kolmeaastase taime varred puituvad ja meenutavad pilliroogu. Piibli aegadel kasutati hariliku iisopit sageli tee, haavadepuhastusvahendi ja droogi valmistamiseks.

VIHMAVARBLANE

XXXIII osa

Viljandist Põltsamaale sõitis Loopre Hannes vastakate tunnetega. Ta kahetses südamest, et oli Bläku Eduardi üldse vaatamas käinudki. Bussis kodu poole sõites mõistis ta korraga, et ega muuta saa ta enam õieti midagi. Bläku Eduard oli vaid üks hale külajoodik, eesmärkideta, põhimõtteta. Hannest haaras ebamugav nukrushoog, mis läbistas luud ja tungis kuhugi südame sügavatesse soppidesse. Nüüd oleks Helmut Varblase nõu hädasti vaja läinud. Hannes heitis pilgu tahaistmele ja oleks peaaegu sülg kurku tõmmanud. Jah, ta ei saanud eksida, tagaistmel istus Saare Taali tütar Merle ja vaatas tuimal pilgul bussi aknast välja. Loopre Hannelsel käis jõnks südame alt läbi. Sellest tütarlapselst oli ta Bläku Eduardilt nii mõndagi kuulnud.

Kui ta Põltsamaal bussist maha astus ja Esku poole kõmpima hakkas muigas ta endamisi. Mingu aga plika pealegi koju, küllap siis ta varsti aru saab, millega alati kombekas Saare Taali on hakkama saanud. Aga vaevast oli ta oma pool kilomeetrit kõndida saanud, kui tema kõrval peatus valge mikrobuss ja ülemus Kustas keeras juhipoole akna alla:

„Pagan, Hannes Loopre! Kobi kiiresti sisse ja räägi, mis toimub? Tõstamäe Tõnu, kus tema on? Miks ta kontorisse oma palgalehele pole järgi tulnud? No, mida asja, kas mina pean nüüd töölisi mööda küla taga ajama või? Kodus ta telefonile ei vastanud.”

Loopre läks ja istuski bussi ja jäi segaduses oma ülemusele otsa vaatama: „Tõnut ei ole enam. Tema võid sa leida Põltsamaa haigla lahkamislaualt ehk, kui sul veel vedama peaks.”

„Mida sa patrad, mees?” küsis Kustas vastu, uskumata, mida oli just kuulnud. „See on tõsi.”

„Hannes, aga siis on ju lood väga sandisti. Kuidas sa vastu pead?”

„Ei peagi, austatud ülemus. Tunne on sees nii sant, et ei oska kuidagi olla ja midagi teha. Hinges keerataks nagu kruustangidega.”

„Aga kuidas temaga see asi siis nii läks, et kohe surnud?”

„Ega minagi täpselt tea. Kasesalu Lempsi kotta ta magama olla jäänud, täis kui kaan ja sealt hiljem teadmata suunas minema kõndinud, kuni keegi olla lumehangest ta avastanud. Nii see vist oli.”

„Oh, Hannes, ütle mulle, kas sina saad õieti aru, mis elu me siin elame? Üks jama kogu aeg. Aga noh, eks ta ju armastas seda kibedat ka võtta ja näed siis, nüüd ongi tagajärg käes. Aga, Loopre, ega sa seda kõike ju ometi enda süüks ei pea?”

„Ah, mis mul pidada, Kustas. Kus ma tean või oskan aimata, kuidas või mis moel ta need oma viimased hingetõmbed tegi. Eks lahkamise aruanne too selgust.”

Ülemus Kustas oleks oma töölist kangesti lohutada tahtnud, aga ei osanud seda kuidagi teha. Elu oli talle kuuekümmne eluaasta jooksul õpetanud, et oma tundeid ei tohi karmi pinna alt välja näidata. Vaid nii saavat elus tõeliselt läbi lüüa.

Aga mis oleksid Loopre Hannelsel ülemuse lohutused täna tähendanudki. Olemine oli niigi sant, et hakka või uluma. Samas elus ei tohtivat kergesti alla anda. Tuli lihtsalt osata märgata, mis on elusündmuse taga, tuli osata näha kaugemale. Loopre teadis, et nüüd, kus Tõnut enam ei olnud, ei saanud ka ülemus Kustas temasse paremini suhtuda. See ei olnud elus karastunud ülemusele lihtsalt loomuo mane. Hannes oli kord ju Lembit Kasesalut kuulnud Kustast hirmsasti taga kirumas, et ülemusena olevat Kustas tõeline kontrollfriik, ei laskvat temal ja Edal rahulikult elada, muudkui aga sundivat aina tööle. Rutiinsed ja tühised tundusid Hannelsel viinata nüüd kõik päevad.

Muidugi mõistis Loopre seda isegi väga hästi. Kustas oli tõepoolest karm mees. Kui ta nüüd Esku bussijaamas ülemuse mikrobussist väljus, istus ta sinna samasse pingile ja pani pea käte vahele. Kui palju peab üks inimene, olgu ta siis või müürsepp elus kanda jõudma? Kui kõigil on oma töö ja elu, miks pidi siis see paganama joodud viin nii tema, kui Bläku Eedi, kui Tõstamäe poisi elu nii kihva keerama? Hannes Loopret oli tabanud mingi seletamatu ükskõiksus, mis kaudses mõttes oli maksama läinud traagiliselt kallist hinda- inimese elu. Ta tõusis bussijaama pingilt ja suundus silla poole. Seal jäätunud veepeeglit silmitsedes hakkas ta taeva poole karjuma ja selle suunas rusikat näitama nagu haavata saanud loom. Miski sisemuses nõudis seda, aga mis see oli, seda ei teadnud Loopre isegi. Nüüd siin sillal seistes tundus kõik kuidagi nii hall, nii mõtetu ja tabamatu. Tahtmatult läksid mõtted Tõstamäe Tõnule, kellelt viinahaigus oli võtnud elu ehk liiga vara, liiga traagilisel moel, vast uue aasta hakul, kus kõik oleks võinud veel ees olla.

Loopre teadis, et tagant järele tark on hea olla ja ometi oli tal hinges ainult üks suur küsimus- miks? Natuke veel ja ta oleks seal samas jäisesse vette võinud hüpata. Uppumissurm olevat juttude järgi iluski, aga miski hoidis teda tagasi, miski, mis ütles, et ära tee.

Ja taas kord meenus Looprele Helmut Varblane. Too oli oma poja Kalle, kaotanud vaid 36-aastasena, kui viimane end isa jahipüssist käimla taga maha lasi. *Järgneb*

